

POSTANOWIENIE

Dnia 14 czerwca 2023 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Eugeniusz Wildowicz

na posiedzeniu w trybie art. 535 § 3 k.p.k.

po rozpoznaniu w Izbie Karnej w dniu 14 czerwca 2023 r.

sprawy **M. R.**

skazanego z art. 56 ust. 3 ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii i in.,

z powodu kasacji wniesionej przez obrońcę

od wyroku Sądu Okręgowego w Poznaniu

z dnia 16 grudnia 2022 r., sygn. akt XVII Ka 1023/22,

zmieniającego wyrok Sądu Rejonowego w Pile

z dnia 8 sierpnia 2022 r., sygn. akt II K 127/22,

p o s t a n o w i ł

1. oddalić kasację jako oczywiście bezzasadną,

2. obciążyć skazanego kosztami postępowania kasacyjnego.

UZASADNIENIE

M. R. został skazany wyrokiem Sądu Rejonowego w Pile z dnia 8 sierpnia 2022 r., sygn. akt II K 127/22, na karę 5 lat pozbawienia wolności i karę grzywny w wysokości 200 stawek dziennych po 150 zł każda, za to, że w okresie od lipca do 22 września 2021 r. w P., działając wbrew przepisom ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii, w krótkich odstępach czasu, w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, uczestniczył w obrocie środkami odurzającymi i substancjami psychotropowymi w znacznych ilościach, a także udzielił odpłatnie substancję psychotropową oraz środek odurzający w ten sposób, że:

- zbył ustalonej osobie substancję psychotropową w postaci amfetaminy w ilości co najmniej 3 kg oraz środek odurzający w postaci marihuany w ilości co najmniej 1 kg celem dalszego wprowadzenia do obrotu,
- posiadał w mieszkaniu przy ulicy [...] w P. środek odurzający w postaci marihuany o wadze 11.650,56 g brutto oraz 71,64 g netto, środek odurzający w postaci kokainy o wadze 153,25 g brutto, kokainy o wadze 19,93 g netto, substancję psychotropową w postaci 9 sztuk tabletek ekstazy o wadze 2,98 g netto oraz kryształy zawierające w swoim składzie chlorowodorek MDMA o wadze 7,94 g netto w celu dalszego wprowadzenia do obrotu,
- nabył od ustalonych osób 5 litrów płynnej amfetaminy w cenie hurtowej co najmniej 30.000 zł w celu dalszego wprowadzenia do obrotu,
- udzielił odpłatnie M. K. substancję psychotropową w postaci amfetaminy w ilości 200 g brutto oraz środek odurzający w postaci marihuany o wadze 100 g brutto za kwotę nie mniejszą niż 4.000 zł, przy czym zarzucanego mu czynu dopuścił się przed upływem 5 lat od odbycia kary co najmniej 6 miesięcy pozbawienia wolności za podobne przestępstwa umyślne, orzeczonej wyrokiem łącznym Sądu Okręgowego w Poznaniu z dnia 26 marca 2018 r., sygn. akt III K 30/18, którą odbywał w okresie od 5 listopada 2014 r. do 14 maja 2019 r., tj. za czyn z art. 56 ust. 1 i 3 oraz z art. 59 ust. 1 ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii w zw. z art. 11 § 2 k.k. w zw. z art. 12 § 1 k.k. i w zw. z art. 64 § 1 k.k.

Na podstawie art. 45 § 1 k.k. orzeczono wobec oskarżonego przepadek na rzecz Skarbu Państwa korzyści majątkowej uzyskanej z przestępstwa w wysokości 34.000 zł, a na podstawie art. 44 § 2 k.k. i art. 70 ust. 2 ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii także przepadek zabezpieczonych w sprawie dowodów rzeczowych.

Na podstawie art. 63 § 1 k.k. na poczet wymierzonej oskarżonemu kary pozbawienia wolności zaliczono okres jego tymczasowego aresztowania w sprawie.

Sąd Okręgowy w Poznaniu po rozpoznaniu apelacji wniesionej przez obrońcę oskarżonego, wyrokiem z dnia 16 grudnia 2022 r., sygn. akt XVII Ka 1023/22, zmienił zaskarżony wyrok w pkt. II, przyjmując, że orzeczony przepadek dotyczy równowartości korzyści majątkowej, a w pozostałym zakresie utrzymał go w mocy.

Obrońca skazanego wniósł kasację, zaskarżając w całości wyrok Sądu odwoławczego i zarzucając mu:

1. rażące naruszenie przepisów prawa procesowego:

a) obrazę przepisu art. 170 § 1 pkt 5 k.p.k. w zw. z art. 458 k.p.k. - poprzez jego niewłaściwe zastosowanie i oddalenie przez Sąd Okręgowy wniosku obrony o uzupełniające przesłuchanie świadka E. J. bezpośrednio na rozprawie, jako dowód zmierzający do przedłużenia postępowania, w sytuacji gdy analiza i ocena treści protokołów z zeznań ww. świadka oraz uzasadnienia wyroku Sądu I instancji pozwala na stwierdzenie, iż duża część ustaleń Sądu Rejonowego stanowi hipotezy dotyczące tego co myślała, jaki miała zamiar, motyw ww. świadek w złożeniu takich zeznań, bowiem bezpośrednio kwestie te nie wynikają z ich treści, dlatego też konieczne jest ponowne przesłuchanie ww. świadka w celu zadania jej pytań co do okoliczności, które nie zostały w całości, czy nawet w części wyjaśnione, przez co budzą wątpliwości i nie jest możliwe poczynienie ustaleń faktycznych sprawy w taki sposób, w jaki uczynił to Sąd I instancji i powielił Sąd II instancji;

b) obrazę przepisu art. 5 § 2 k.p.k. w zw. z art. 74 § 1 k.p.k. - polegającą na rozstrzygnięciu na niekorzyść skazanego nieusuniętych w postępowaniu wątpliwości dotyczących, czy faktycznie doszło do sprzedaży narkotyków pomiędzy M. R. a R. S., dat transakcji oraz ilości narkotyków, które miały być jej przedmiotem, w sytuacji gdy świadek E. J., na zeznaniach której Sąd oparł swoje ustalenia faktyczne, zeznawała na poszczególnych etapach odmiennie w powyższym zakresie, a które to okoliczności mają fundamentalne znaczenie w ustalenia winy i sprawstwa M. R.;

c) obrazę przepisu art. 4 k.p.k. w zw. z art. 2 § 1 pkt. 1 k.p.k. - poprzez przyjęcie za prawdziwe wyłącznie okoliczności niekorzystnych dla M. R. i nieuwzględnienie okoliczności przemawiających na jego korzyść, tj.:

- braku spójności w zeznaniach świadka E. J. złożonych na etapie postępowania przygotowawczego oraz sądowego dotyczących rzekomych dat transakcji i ilości narkotyków, które nie zostały zweryfikowane podczas przesłuchania świadka, a co do których zarówno Sąd I, jak i II instancji poczynił hipotezy nie mające potwierdzenia w materiale dowodowym,

- braku wskazania przez świadka E. J. w zeznaniach złożonych w postępowaniu prowadzonym w sprawie R. S. przez Sąd Rejonowy Poznań - Stare Miasto w Poznaniu (sygn. akt III K 495/21), iż M. R. miał udzielać S. przedmiotowe narkotyki; świadek nie uczyniła tego również podczas składania zeznań w dniu 29 grudnia 2021 r. przed Sądem, pomimo, że zrobiła to wcześniej podczas przesłuchania w niniejszej sprawie w postępowaniu przygotowawczym w dniu 16 grudnia 2021 r.,
- braku zweryfikowania przez Sądy obu instancji przyczyny braku zeznania przez świadka E. J. o okolicznościach wskazanych w pkt. wyżej, a jedynie poczynienie hipotez w tym zakresie,
- braku postawienia R. S. zarzutu posiadania narkotyków w ilości jaką miał rzekomo nabyć od skazanego, czy wprowadzenia ich do obrotu, braku prowadzenia przeciwko niemu postępowania obejmującego ww. zarzut, w sytuacji postawienia M. R. zarzutu i skazania go za zbycie ustalonej osobie (R. S.) substancji psychotropowych w postaci amfetaminy w ilości 3 kg i środka odurzającego w postaci marihuany w ilości 1 kg,
- braku innego dowodu oprócz zeznań świadka E. J. potwierdzającego, że oskarżony dopuścił się zarzucanego mu czynu;

d. obrazę przepisu art. 424 k.p.k. w zw. z art. 458 k.p.k. oraz art. 457 § 3 k.p.k. i art. 433 § 2 k.p.k. - poprzez niedostateczne uzasadnienie zaskarżonego wyroku polegające w szczególności na powieleniu przez Sąd II instancji argumentacji wskazanej w uzasadnieniu wyroku Sądu Rejonowego dotyczącej rozbieżności w zeznaniach świadka E. J. co do tego dlaczego świadek nie wspomniała o M. R. w postępowaniu prowadzonym przeciwko R. S., co do dat rzekomych transakcji i ilości narkotyków, i stanowiących w tym zakresie hipotezy Sądów obu instancji, niemających pokrycia w materiale dowodowym.

Podnosząc powyższe, wniósł o uchylenie zaskarżonego wyroku oraz wyroku Sądu I instancji i przekazanie sprawy temu Sądowi do ponownego rozpoznania, ewentualnie uchylenie zaskarżonego wyroku i uniewinnienie skazanego od stawianych mu zarzutów.

W pisemnej odpowiedzi na kasację obrońcy, prokurator wniósł o jej oddalenie jako oczywiście bezzasadnej.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje.

Kasacja jest bezzasadna w stopniu oczywistym, w związku z czym podlega rozpoznaniu i oddaleniu na posiedzeniu w trybie art. 535 § 3 k.p.k.

Zarzut pierwszy dotyczy słuszności oddalenia przez Sąd Okręgowy kolejnego wniosku obrońcy o przesłuchanie głównego świadka oskarżenia, E. J. Świadek ta była przesłuchiwana w toku postępowania przygotowawczego i pierwszoinstancyjnego, podczas którego strony mogły zadawać jej pytania. Z faktu, że zdaniem obrony Sąd I instancji błędnie ocenił i zinterpretował depozycje tego świadka, nie wynika potrzeba przeprowadzenia ponownego dowodu z jej zeznań. Ewentualne pytania, jakie obrońca miał zamiar zadać świadkowi, powinny były i mogły paść w postępowaniu przed Sądem *meriti*. W tych okolicznościach oddalenie wniosku dowodowego obrony na podstawie art. 170 § 1 pkt 5 k.p.k. należy uznać za uzasadnione i niestanowiące obrazy tego przepisu.

Zarzuty ujęte w podpunktach b i c nie są adresowane do wyroku Sądu II instancji, a więc tego, który może być przedmiotem zaskarżenia przez stronę w postępowaniu kasacyjnym (art. 519 k.p.k.), lecz do wyroku Sądu I instancji. Nie mają one zatem charakteru kasacyjnego. Wprawdzie w kasacji wolno podnosić również zarzuty względem orzeczenia Sądu I instancji, niemniej jednak, aby - w takiej sytuacji - były one dopuszczalne i skuteczne, skarżący musi wykazać „przeniesienie” owych podnoszonych uchybień (zaistniałych na etapie postępowania przed sądem I instancji) do wyroku sądu odwoławczego, poprzez wskazanie przepisu, któremu sąd odwoławczy uchybił, dopuszczając do tego „przeniesienia uchybienia”, jak też poprzez stosowną argumentację - czego Autor niniejszej kasacji nie uczynił.

Ponadto, warto przypomnieć, że o naruszeniu zasady *in dubio pro reo* można mówić jedynie wtedy, gdy to po stronie sądu zrodzą się wątpliwości dotyczące stanu faktycznego, które mają charakter nieusuwalny. W tym postępowaniu Sąd takich wątpliwości nie powziął, uznając, że przeprowadzone w sprawie dowody są w pełni wystarczające do skazania M. R. za zarzucone mu przestępstwo. Prawdą jest, że Sąd ustalił winę skazanego w znacznej mierze na podstawie dowodu z pomówienia E. J., jednak jej zeznania znalazły potwierdzenie w pozostałym materiale dowodowym. Odmienności w zeznaniach tego świadka składanych w toku postępowania przygotowawczego i na rozprawie zostały

poddane przez orzekające w sprawie Sądy wszechstronnej analizie i ocenie oraz racjonalnie i przekonująco umotywowane. Skarżący skutecznie tych ocen nie podważa.

Nie jest również zasadny zarzut sformułowany w podpunkcie d kasacji. Podniesione w nim uchybienie sprowadza się w istocie do kwestionowania jakości, w tym kompletności uzasadnienia zaskarżonego wyroku, przez co, zdaniem obrońcy skazanego, doszło do rażącego naruszenia art. 457 § 3 k.p.k. (także innych przepisów). Tymczasem, od czasu wejścia w życie przepisu art. 537a k.p.k., tj. od 5 października 2019 r., taki zarzut nie może stanowić skutecznego zarzutu kasacyjnego, jako że zgodnie z art. 537a k.p.k., nie można uchylić wyroku sądu odwoławczego z tego powodu, że jego uzasadnienie nie spełnia wymogów określonych w art. 457 § 3 k.p.k. Nie może też, co oczywiste, przynieść oczekiwanego efektu powoływanie w podstawie prawnej tego zarzutu innych przepisów postępowania karnego. Przepis art. 424 k.p.k. określa bowiem wymogi jakim powinno odpowiadać uzasadnienie wyroku sądu I instancji, zaś art. 433 § 2 k.p.k. obowiązki sądu odwoławczego związane z rozpoznaniem środka odwoławczego. Tak więc nie dotyczą one podnoszonego tu uchybienia.

Ponieważ żaden z podniesionych w kasacji zarzutów nie zasługuje na uwzględnienie, a wręcz noszą one znamię oczywistej bezzasadności, kasację należało oddalić na posiedzeniu w trybie art. 535 § 3 k.p.k., na podstawie art. z art. 637a k.p.k. w zw. z art. 636 § 1 k.p.k. obciążając skazanego kosztami postępowania kasacyjnego.

To mając na uwadze, Sąd Najwyższy orzekł jak na wstępie.

